

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.T.N.** , narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Vietnamská
socialistická republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený Mgr. Janem Ambrožem, advokát, sídlem Ježkova 757/14,
130 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 22. 2. 2019, č. j.
OAM-121/LE-BA02-VL13-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Janu Ambrožovi, se přiznává odměna ve výši 9.749,-Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb.,

o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 10. 6. 2019.

2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a poukázal na to, že v průběhu správního řízení žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu odpovídajícím okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, a s ohledem na to je jeho rozhodnutí nejen nezákonné, ale rovněž nepřezkoumatelné.
3. Dále žalobce konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze zajistit v zařízení pro zajištění cizinců žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě, kdy nelze účinně uplatnit zvláštní opatření, pokud existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce byla podána pouze účelově (str. 3 odst. 11 a str. 4 odst. 2 napadeného rozhodnutí), protože důvody, které uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, mu byly známy již dříve, před umístěním do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen „*ZCC Balková*“).
4. Žalobce má rovněž za to, že se žalovaný dopustil nesprávného výkladu pojmu „*účelovost*“ ve smyslu § 46a zákona o azylu. Žadatel o mezinárodní ochranu totiž zjevně, tak jako každý jiný žadatel, tvrdí skutečnosti ve svůj prospěch tak, aby jeho žádost uspěla, tedy v tomto smyslu účelově. Účelovostí ve smyslu § 46a zákona o azylu se však míní situace, kdy žadatel ve skutečnosti azylově relevantní důvody netvrdí, případně je tvrdí, ale jsou zcela nedůvěryhodné, protože je tvrdí pouze za účelem vyhnout se vyhoštění, nikoli proto, že jsou skutečné. To, že azylové důvody žalobce nelze v tomto případě považovat za skutečné, však nelze na základě zjištěných skutečností konstatovat a úvaha správního orgánu je v tomto smyslu zcela nedostatečná až rozporná.
5. Úvaha žalovaného tak postrádala zakotvení v žalobcově tvrzení. Žalobce se do země svého původu nemůže vrátit, neboť nemá dostatek finančních prostředků, aby mohl splatit své dluhy, které má vůči tamním lichvářům a tito mu budou v případě nevrácení poskytnutých finančních prostředků včetně nepřiměřených úroků usilovat o život. Žalobce rovněž uvedl, že již 6 let žije na území České republiky se svou družkou slečnou L.T.T.N., dat. nar. ... se kterou má dvě děti, syna L.K.A., dat. nar. ... a dceru L.D.A.T., dat. nar. ... Družka žalobce se v současné době i s oběma dětmi nachází z pracovních a finančních důvodů u své sestry v Mnichově, Spolková republika Německo. Jakmile by byla žalobci udělena mezinárodní ochrana, družka se společně s dětmi vrátí do zpět do České republiky, kde mají s žalobcem v úmyslu řádně pracovat a živit své děti. K rozporu ve výpovědi žalobce týkající se jeho osobního stavu, jak správní orgán konstatoval v napadeném rozhodnutí (str. 3 odst. 8), došlo vlivem nedostatečného porozumění otázkám, které byly žalobci kladeny.
6. Žalobce se domníval, že způsob, jakým účelovost vyhodnotil a odůvodnil žalovaný, je zcela nedostatečný a neobstojí z hlediska zákonných požadavků ani logiky.
7. Žalobce z výše uvedených důvodů požádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů

dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 10. 6. 2019. Správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán odkázal na spisový materiál ve věci žalobce, zejména na vydané rozhodnutí a sdělil, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Současně žalovaný shrnul podstatné skutečnosti a okolnosti, na základě nichž se rozhodl žalobce zajistit.

9. S ohledem na shromážděné informace bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a navíc se snažil obejít policejní orgán při pobytové kontrole odcizeným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu byl dne 18. 2. 2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.
10. K námitce uvedené v žalobě ohledně toho, že se správní orgán dopustil nesprávného výkladu pojmu „účelovost“, správní orgán i nadále zastává názor, uvedený již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, a proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
11. Správní orgán si dovolil upozornit na skutečnost, že z Cizineckého informačního systému (CIS) mu bylo známo, že žalobce zde v minulosti pobýval na základě legálního pobytového oprávnění. Dne 11. 5. 2015 podal žádost o povolení k přechodnému pobytu, projednávanou správním orgánem pod č.j.: OAM-6754/PP-2015, z důvodu soužití s paní P.L.Ch. státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika a nezletilou L.S., nar.: ..., státní příslušnost: Česká republika, o kterou se dle jeho vyjádření společně starají. V přípisu ke své žádosti uvedl, že je osobou s postavením rodinného příslušníka dle § 15a odst. 3 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., kdy je de facto nevlastním otcem nezletilé L.S. O této jeho žádosti bylo správním orgánem dne 15. 4. 2016, č.j.: OAM-6754-44/PP-2015 rozhodnut, a to tak, že jeho žádost se zamítá. V době této projednávané žádosti již byl narozen jeho syn L.K.A., nar.: ... (viz níže), o němž se v žádosti o povolení přechodného pobytu nezmiňoval.
12. Žalobce v nyní projednávané žalobě proti rozhodnutí o jeho zajištění v ZZC uvedl, že v České republice žije se svou družkou L.T.T.N., (tedy 2. družka - cizince byl v SRN udělen dlouhodobý pobyt rezidenta jiného členského státu EU (ČR) dle směrnice Rady 2003/109/ES s platností od 25. 5. 2018 do 30. 4. 2019), nar.: ..., se kterou má dvě děti, syna L.K.A., nar.: ... a dceru L.D.A.T., nar.: ... a v této žalobě vůbec neuvedl nezletilou L.S.,

nar.: ..., o níž v žádosti o povolení přechodného pobytu tvrdil, že je de facto jejím nevlastním otcem. Tyto dvě nezletilé děti (L.K.A., nar.: ... a L.D.A.T., nar.: ...) v Cizineckém informačním systému mají uvedené pouze jméno matky, nemají uvedené jméno žádného otce, tedy ani žalobce.

13. Žalovaný si dále dovolil upozornit na rozpory v jeho tvrzení, uváděná v řízení v roce 2019, když uvedl, že na území České republiky nemá žádné rodinné vazby, nemá zde k nikomu vyživovací povinnost, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky a ve výpovědi do protokolu dne 18. 2. 2019 uvedl, že je svobodný a bezdětný a v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že zde chce zůstat s manželkou a dětmi. Na základě uvedeného lze jen těžko uvěřit jeho rodinnému soužití na území České republiky s družkou a dětmi.
14. Z jednání žalobce žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný má za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky. Jednání žalobce, jak vyplývá z popsání pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se s největší pravděpodobností choval v průběhu současného řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Žalovaný ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Žalovaný je i nadále názoru, že žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné.
16. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný výslovně souhlasil s takovým postupem, žalobce se v poskytnuté lhůtě nevyjádřil a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
18. Soud rozhodl o věci podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují*

oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.

21. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu, který uvádí, že „ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
22. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
23. Na úvod své argumentace považuje soud za vhodné se nejdříve vypořádat s námitkou brojící vůči nedostatečně zjištěnému stavu věci, o němž nejsou pochybnosti (ust. § 3 správního řádu). Jelikož žalobce koncipoval tuto žalobní námitku pouze v obecné rovině a nikterak konkrétně nespecifikoval, v čem shledal nedostatečně zjištěný stav věci, nezbyvá soudu než přezkoumat napadené rozhodnutí rovněž v obecné rovině. Avšak po provedení přezkumu neshledal soud uvedenou námitku důvodnou, neboť žalovaný si pro vydání napadeného rozhodnutí zajistil dostatek podkladů (zejména protokol o výsledku účastníka řízení a výpisy z evidencí) Soud tak shledal zjištěný stav věci za dostatečný a současně neshledal žádný nesoulad postupu žalovaného s dalšími pouze obecně namítanými ustanoveními správního řádu.
24. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. V tomto duchu je rovněž nutno vykládat pojem „účelovost“, již žalobce vykládá zcela nesprávně a mimo kontext, v němž je v dané právní úpravě vyjádřen.
25. Dále soud uvedl, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy (20. 2. 2019), když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
26. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že dne 17. 2. 2019 byla při pobytové kontrole prováděné OPKPE Praha kontrolována totožnost žalobce a ten se prokázal dokladem totožnosti, přičemž fotka v pobytové kartě nesouhlasila se skutečnou podobou cizince a následně bylo v evidencích PČR zjištěno, že tento doklad byl dne 21. 6. 2018 odcizen, proto byl žalobce zadržen a následnou lustrací byl ztotožněn. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 18. 2. 2019 žalobce mj. uvedl, že se prokázal při pobytové kontrole pobytovou kartou rodinného příslušníka občana Evropské unie jako dokladem pravým a vlastním, protože dle něj nemá žádný pobyt a bál se, že bude zajištěn, následně dodal, že předtím doklad nepoužil a k dokladu dále uvedl, že jej našel asi před měsícem u metra Pankrác. Vlastní cestovní doklad dle jeho slov ztratil a nikde tuto ztrátu nehlásil s tím, že doklad nemá již asi 5 měsíců. Dále sdělil, že na území České republiky poprvé přicestoval v roce 2008, přičemž disponoval vlastním cestovním dokladem a vízem za účelem podnikání. Pobyt si zde pravidelně prodlužoval a to až do roku 2015, kdy mu Odbor azylové a migrační politiky ČR dle jeho slov jeho další žádost o prodloužení povolení k pobytu zamítnul. Dále uvedl, že si je plně vědom, že se již na území České

republiky nachází neoprávněně a i možných důsledků. V minulosti se na území České republiky dle jeho slov dopustil protiprávního jednání, když v roce 2014 řídil pod vlivem omamných látek, za což mu byl udělen podmíněčný trest a zákaz řízení. Ke své osobě uvedl, že je svobodný a bezdětný a ve Vietnamu žijí jeho rodiče ve vlastním domě, proto bude mít možnost se za nimi vrátit. V závěru uvedl, že na území České republiky se nenachází žádní jeho přímí rodinní příslušníci a nesdílí zde společnou domácnost s občanem EU. V případě vycestování do Vietnamu mu nebrání žádné překážky, nebude tam ničím ohrožen a vycestuje dobrovolně. Jiné důvody, které by mu bránily ve vycestování do Vietnamu, neuvedl. S ohledem na výše uvedené bylo konstatováno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, a navíc se snažil obejít policejní orgán při pobytové kontrole odcizeným dokladem totožnosti. Z tohoto důvodu byl jmenovaný dne 18. 2. 2019 zajištěn, a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti.

27. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, dokonce bez jakéhokoliv dokladu totožnosti a namísto toho se prokazoval cizím dokladem totožnosti a to zcela vědomě a s úmyslem oklamat správní orgány ČR. Své zákonné povinnosti spojené s pobytem na území ČR zcela ignoroval a na výše za tímto účelem využil cizí doklad totožnosti. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy ČR a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
28. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela vědomě proti právnímu řádu ČR, když se prokazoval cizím dokladem totožnosti. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, porušil právní předpisy ČR týkající se pobytu na území ČR a prokazoval se cizím dokladem totožnosti, aby se vyhnul svým povinnostem, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.

29. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
30. V případě poslední námitky žalobce ohledně jeho osobních poměrů a stavu souvisejícím s pobytem na území ČR, soud konstatuje, že s ohledem na tvrzené, se družka i s dětmi nachází na území Německa, kam po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce nemá možnost vycestovat, tudíž je tato informace z hlediska posouzení přiměřenosti zajištění zcela irrelevantní. Rovněž nutno brát v potaz tvrzení žalovaného ohledně osobních poměrů žalobce tak jak je uvedl žalovaný v závěru svého vyjádření k žalobě, která nezavdávají příčinu žalobci v souvislosti s obdobnými tvrzeními zcela důvěřovat, a nic na tom nemění ani čestné prohlášení právě oné družky žalobce. Ostatně, tyto osobní vztahy žalobce budou posuzovány rovněž v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Avšak i s ohledem k těmto vztahům, lze kvitovat názor žalobce, s nímž se soud ztotožnil a uvedenou námitku rovněž neshledal důvodnou.
31. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a lze ho považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
33. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem Mgr. Jan Ambrož, advokát, se sídlem Ježkova 757/14, 130 00 Praha; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 11.6.2019, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem VOLKSWAGEN Golf, RZ ... z Plzně do Balkové a zpět za účelem porady s klientem dne 18.4.2019 - základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 524,80 Kč (tj. 128 km x 4,10 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 333/2018 Sb. činí 233 Kč (tj. 5,5 l/100km x 33,10 Kč/l x 1,28), tedy celkem po zaokrouhlení 758,- Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený na cestě podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce pěti půl hodin činí celkem 500,- Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.692,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 9.749,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. května 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně